అమృత హస్తం

సాయంత్రం ఆఫీసు నుంచి ఇంటికి చేరి, సోఫాలో మా మామగార్ని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాను. ఆయనకి అలా హఠాత్తుగా చెప్పా పెట్టకుండా రావడం అలవాటేగాని, ఆయన్ను చూడగానే నా ఎడం కన్ను అదిరింది. ఆయన మాట తీరూ, వ్యవహారం చూస్తే ఏదో పెద్ద ప్లానుతోనే దిగినట్లనిపించింది.

'ఎందుకొచ్చాడు మీ నాన్న?' అన్నాను మా ఆవిడతో.

'ఆ ప్రశ్నేవిటి? నన్ను చూడ్డానికే వచ్చారు'

'మరి నా కూడా కూడా తిరుగుతాడెందుకు?'

'అల్లుడన్న అభిమానంతో' అంది మా ఆవిడ వెటకారంగా.

మా ఆవిడ మా మావగారి ఏకైక పుత్రిక. ఇంకెవరూ సంతానం లేరు. అంచేత ఆవిణ్ణి చూడ్డానికి వస్తే వచ్చుండొచ్చు కాని, అల్లుడిగార్ని చూడ్డానికి వచ్చారన్న మాట అభూతకల్పనే. ఎందుకంటే, ఆయనకీ, నాకూ అసలు పడదు. ఎడమొహం, పెడమొహంగా ఉంటాం. అంతకంటే సీరియస్ విషయమేమిటంటే, ఆయన వస్తూ, వస్తూ, సంచీ నిండా దొండకాయలు తీసుకురావడం.

దొండకాయలు మీకు వట్టి కూరగాయలే కావచ్చు కానీ, మా మావగారు నా కోసం మోసుకొచ్చారంటే, దొండకాయలు బాంబులంత ప్రమాదకరమైనవే. ఎంచేతంటే, మా మావగారికి దొండకాయలంటే అసహ్యం. దొండకాయలు మనుషులు తినడవేవిటి అని ఆశ్చర్యపోతారు. దొండకాయలు లక్షలమంది తింటారని, నాలాంటి వేలమందికి దొండకాయలు ఇష్టవని ఎవరైనా అంటే ఆయనకు కట్టుకథ కింద కనిపిస్తుంది.

పెళ్ళయిన కొత్తలో, మా ఆవిడ నాకిష్టవని దొండకాయ వేపుడు చేస్తే - 'ఏవిటే మీ ఆయన - వింత మనిషి - దొండకాయ ఇష్టవేవిటి?' అంటూ సణిగారు నేను వినలేదనుకుని.

'దొండకాయలు తిననప్పుడు పాదెందుకు పెట్టారు?' అనడిగాను నేను.

'నేను పిచ్చాణ్ణా పాదు పెట్టడానికి? దానంతటదే వచ్చింది. నే ఛస్తే ముట్టుకోను - పక్కింటి వాళ్ళ గేదొచ్చి అప్పుడప్పుడు తినిపోతుంది - ఇదిగో - ఇప్పుడు మీరు....' అన్నారాయన మొహం అదోలా పెట్టి. అల్లాంటి మనిషి ఏ దురుద్దేశం లేకుండా దొండకాయలు ఇంతదూరం మోసుకొచ్చాడంటే నాకు నమ్మబుద్ధి కాలేదు.

రాత్రి భోజనాలయ్యాక, 'ఏవిటోయ్ - స్టాక్ మార్కెట్లో బాగా సంపాదించేవుట - ఎంత సంపాదించావేవిటి?' అనడిగారు యాదాలాపంగా అడిగినట్లు, ఆ కబురూ ఈ కబురూ చెబుతూ.

మా మావగారికి విజయవాడలో ఇల్లుంది. బేంకు బేలన్సుంది. ఒంటరి మనిషి. ఆయన చూపు నా జేబు మీద పడే ప్రమాదమేమీ లేదు. అంచేత ధైర్యంగా, గొప్పగా సమాధానం చెప్పాను - ఓ యాభై....'

'వేలా? లక్షలా?'

'లక్షలే.'

ఆ మాట వినగానే ఆయన కాళ్ళు నేలమీద నిలవలేదు - 'అయితే, అంతా అనుకునేది నిజమేనన్న మాట' అన్నారు అలా గాల్లో తేలుతూ.

మన ఖ్యాతి కృష్ణా, గోదావరీ తీరాలకు వ్యాపించిందన్న విషయం నాకు అంతవరకూ తెలియదు.

'నూటికి నూరు పాళ్ళూ - నేను మీ అల్లుడూ, మీరు నా మావ అయినంత నిజం' అన్నాను ఇంకొంచెం గొప్పగా.

ఆయన ఇంకేం మాట్లాడలేదుగాని, నా వెనకాల నీడలా, గదిలోకి వెడితే గదిలోకి, హాల్లోకి వెడితే హాల్లోకి, బాల్కనీలోకి వెడితే బాల్కనీలోకి, వెంటాడడం మొదలుపెట్టారు.

'మీ నాన్న నన్ను మర్డరు చేసి ఏభై లక్షలు కొట్టేద్దామని ప్లానేస్తున్నాడేవిటి?' అన్నాను మా ఆవిడతో, అతి కష్టం మీద ఆయన్ను వదిలించుకుని, పడకగదిలోకి దూరి తలుపు గడియపెట్టి.

'ఆయనకేం మహారాజు – ఆయనకి మీ డబ్బు అవసరం ఏవుంది?'

'అవసరవని కాదు – ఏభై లక్షలనగానే మతి చలించి అల్లుణ్ణి మర్డరు చెయ్యాలని సరదా పుట్టిందేమోనని....'

'మా వంశంలో పిచ్చి ఎవరికీ లేదు – మీకే ఉందేమో – ఇలాంటి ఆలోచనలు సామాన్యులకి రావు' – చికాగ్గా అంది మా ఆవిడ.

కారణమేవిటో తెలియదుగాని ఆయన చూపు నా ఏభై లక్షల మీదా పడిందన్న విషయం నాకు స్పష్టమైంది. ఈయన ఏ గుర్రప్పందేల్లోనో, పేకాటలోనో, ఉన్న ఆస్తంతా తగలేసి అప్పులపాలైపోలేదు కదా అనే భయం కూడా పట్టుకుంది. విషయం ఆయనే చెబుతారు కదా అని నేనూ అడగకుండా ఊరుకున్నాను.

మర్నాడు రాత్రి భోజనాలయ్యాక రెండో అంకం మొదలైంది – 'నాకు కూతురైనా, కొడుకైనా నువ్వే' అని మా ఆవిడతో అని, 'నాకు అల్లుడైనా, కోడలైనా నువ్వే' అని నాతో అని, 'నా ఆస్తికి వారసులు మీరే....' అన్నారు.

'అప్పులకి?' అన్నాను – విషయం స్పష్టం చేసుకోవాలి కదా.

'మీరు నోరు మూసుకుంటారా?' – సాధ్యమైనంత మృదువుగా అంది మా ఆవిడ.

'నాకు అప్పులేం లేవు. జీవితంలో అన్నీ చూశాను. అనుభవించాను. ఇంకే కోరికలూ లేవు...' – కేన్సరుతో తీసుకుంటూ, ఆఖరి గడియలు వచ్చేశాయని తెలిసి, కండువా భుజం మీద వేసుకుని, దగ్గుతూ, గుండెలు రుద్దుకుంటూ, స్టీలు అలమైరా తెరిచి, విల్లు కాగితాలు తీసి అల్లుడి చేతిలో పెట్టే సీనులా ఉంది – '..... ఒక చిన్న కోరిక మిగిలిపోయింది – ఒక్క సినిమా తీసి చచ్చిపోవాలనుంది'

నా స్టాక్ మార్కెట్ విజయాల గురించి చెబుతూ మీకు ఇదివరకోసారి చెప్పాను – గుర్తుందో లేదో! మా మావగారు పాతిక ముప్ఫయ్యేళ్ళ క్రితం అందాల తార రాజశ్రీ, కత్తియుద్ధాల కాంతారావు, ఆంధ్రుల అభిమాన విలన్ రాజనాల గార్లతో 'అమృతహస్తం' అనే మహత్త జానపద చిత్రరాజం మొదలుపెట్టి, ఆరు రీళ్ళు తీసి చేతులెత్తేశారు. ఆ రీళ్ళు ఇప్పటికీ మావగారింట్లో అటకమీద భద్రంగా ఉన్నాయి. పదహారెకరాలమ్మేసినా, ముసలితనం మీద పడ్డా, ఆయన సినిమా కోరిక చావలేదన్న మాట. ఇంక అమ్మడానికి పొలవేమీ లేదు. ఆయన దగ్గరున్నది ముహూర్తం షాటుకి సరిపోదు.

'ఎలా తీస్తారు? ఉన్నదంతా అప్పుడే అమ్మేశారు కదా! ఇంక డబ్బెక్కణ్ణుంచి వస్తుంది?' – నా బుర్రలో ఇంకా లైటు వెలగలేదు.

'నీ దగ్గరుంటే నా దగ్గరున్నట్లే కదా – మనిద్దరం జాయింటుగా తీద్దాం – నేను ఐడియాలిస్తాను – నువ్వు పెట్టుబడి పెడుదువుగాని – కావాలంటే టైటిల్సులో నీ పేరే వేయిద్దాం'

సినిమా తియ్యడపనగానే నా గుండె ఒక్కసారి ఎగిరిపడింది. నేనసలే వీర సినిమా అభిమానిని. స్కూలు రోజుల్నుంచీ వారానికి ఏడు సినిమాలు చూసేవాణ్ణి. చిన్నప్పుడైతే సినిమాల్లో హీరోగా వేద్దామనుకున్నాను కానీ, పెద్దయ్యాక అంతా 'నువ్వు విలను గేంగులో తన్నులు తినేవాడి రోలుకి కూడా పనికిరావు' అని నిరుత్సాహపరిస్తే ఏక్టింగ్ విషయం వదిలేశాను. సినిమా తీద్దావన్న ఆలోచన అసలింతవరకూ కలగలేదు. మా మావగారు నా బుర్రలో ఆ ఆలోచన నాటగానే క్షణంలో అది మాంత్రికుడి చెట్టులా మహావృక్షమై పోయింది.

'కాని మన దగ్గర ఏభై లక్షలే కదా ఉంటా' అన్నాను నా ఉత్సాహాన్ని అణచి పెడుతూ.

'ఆ విషయం నా కొదిలేసేయ్. నా స్నేహితుడొకడున్నాడు. వాడు కూడా నా సినిమాలో భాగస్థుడు. వాడు మనతో కలుస్తాడు'.

'ఈ విషయంలో అట్టే అనుభవం లేదు' అన్నాను, రెండో అభ్యంతరం చెబుతూ.

'నీకు లేకపోతే నాకు లేదూ – ఆరు రీళ్ళ అనుభవం. నువ్వు యస్ అను'.

ఇంక ఆగలేక 'యస్' అనరిచాను. మావగారు ఉలిక్కిపడి గంతేశారు.

'రైలింజను బొంయిమన్నట్లు అలా చెవిలో అరవకు హడలి చచ్చేలా – మెల్లిగా 'యస్' అను – నాకు వినబడుతుంది'.

ఆయన చెవిలో మెల్లిగా 'యస్' అన్నాను.

ఈ సారి ఆయన ఆనందంతో ఎగిరి గంతేసి 'అమ్మాయ్ – మీ ఆయనకి దొండకాయ వేపుడు చెయ్యి ఈ రోజు' అని మన స్పెషల్ డిష్‌కి పెర్మిషనిచ్చేశారు.

మా మావగారు వెంటనే భాగస్థుడికి ఫోను చేశారు. ఆయన రెండో రోజే ఓ డబ్బా పట్టుకుని దిగిపోయాడు.

'ఏవిటీ డబ్బా' అన్నాను ఆశ్చర్యపోయి.

'నా వాటా' అన్నారు ఆయన డబ్బాలోంచి రెండు రీళ్ళు తీసి చూపిస్తూ - 'ఆ ఆరు రీళ్ళూ మీ మావ వాటా - మీ మావకు బుద్ధిలేదు - ఏవనుకోకు - నిర్మొహమాటంగా, కుండ బద్దలుకొట్టినట్టు మాట్టాడతాను నేను. సుభ్రంగా ఏ పౌరాణికవేనా తీద్దాంరా, పుణ్యం పురుషార్థంరా అంటే వినక స్టెంటు సినిమా తీసి కాళ్ళూ చేతులూ విరగ్గొట్టుకున్నాడు' అన్నారు రమణమూర్తిగారు చిటపటలాడుతూ.

భాగస్థులిద్దరూ విడిపోయినప్పుడు ఆయన ఆరు రీళ్ళూ, ఈయన రెండు రీళ్ళూ తీసుకు విడిపోయారు. మావగారి ఫోనందుకుని మొత్తం ఎనిమిది రీళ్ళూ తీసుకువచ్చేశారాయన.

'అమృతహస్తం' ఎలా ఉందో చూద్దామనిపించి ప్రొజెక్టర్ తెప్పించి వేసి చూశాను. రాజనాలగారు 'శాంభవీ' అంటూ గుహలో ప్రవేశించి 'వందమంది రాకుమార్తెలను బలి ఇచ్చాను దేవీ - నూట ఒక్కటో రాకుమార్తెను త్వరలో బలిచ్చి ముల్లోకాలను జయిస్తా....హ్హా... హ్హా... హ్హా...' అంటూ వికటాట్టహాసం చేశారు.

'నూట ఒక్క రాకుమార్తెలను బలిచ్చి ముల్లోకాలు జయించడవేవిటి?'- నాకు సందేహం వచ్చింది.

'కథ రాసిన సన్నాసినడుగు' అన్నారు రమణమూర్తిగారు చికాగ్గా.

'కథ రాసిన సన్యాసి ఎవడు?'

'మీ మావ'

తర్వాత రాకుమార్తె వేషంలో రాజశ్రీ ఒక పాట పాడింది. పాట అయిపోతుండగా 'హ్హా... హ్హా...' అంటూ రాజనాల ప్రత్యక్షమై ఆమెను ఎత్తుకుపోతుంటే, కాంతారావుగారు ముళ్ళగదలు, త్రిశూలాలు, గొలుసులున్న ఇనపగుళ్ళు, మంటలు కక్కే కత్తులూ - రకరకాల వింత వింత ఆయుధాలతో యుద్ధం చేసి, ఆయన్ని చావగొట్టి, కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేసి, ఆయన ఎదురుగానే రాజశ్రీతో ఓ యుగళగీతం పాడేశారు. తర్వాత నాలుగు రీళ్ళలోనూ రెండు సార్లు రాజనాల గార్ని చావగొట్టడం, రెండు యుగళగీతాలు....

'ఇదీ మీ మావ సినిమా....' అన్నారు రమణమూర్తిగారు నిరసనగా - 'నయం - సినిమా రిలీజు కాలేదు - రిలీజైతే ఎడ్రసు వెతుక్కుంటూ వచ్చి మీ మావని చితగొట్టేసేవారు జనాలు - సినిమా అంటే ఇలా ఉండాలి' అంటూ ఆయన తన వాటా రెండు రీళ్ళూ చూపించారు.

ఆయన సినిమాలో, ఓ రీలులో రాజశ్రీ, కాంతారావుగారు సీతారాములుగానూ, మరో రీలులో లక్ష్మీదేవి, శ్రీమహావిష్ణువుగానూ కనుపించి పద్యాలు, పాటలు పాడేరు. దీనికీ, మావగారి సినిమాకీ సంబంధవేవిటో నాకు అర్థం కాలేదు.

'ఓ చిన్న సందేహం – ఆ సినిమా, ఈ సినిమా వేరు వేరు సినిమాలా? ఒకటేనా?' అడిగాను బుర్ర గోక్కుంటూ.

'ఒకటే – పజ్జాలూ, పౌరాణిక పాత్రలూ లేనిదే వాడు పెట్టుబడి పెట్టనన్నాడు. అంచేత ఓ కల, ఓ అంతర్నాటకం పెట్టాను కథలో – లేకపోతే సుభ్రంగా ఇంకో రెండు రీళ్ళు కత్తియుద్ధం తీసేవాణ్ణి' అన్నారు మావగారు బాధగా.

'మీ సినిమా అలా ఉంచండి' – మన సినిమాకి ఎలా ప్రొసీడవుదాం?'

'ఓం ప్రథమం – మనకు కథ కావాలి' అన్నారు మావగారు.

'నువ్వే రాస్తావా ఈ సినిమాకి కూడా' అన్నారు రమణమూర్తిగారు అనుమానంగా. ఆ అవకాశం మావగారికివ్వకుండా ఆయన మర్నాడే చింతామణి నాటకంలో బిల్వమంగళుడిలా ఉన్న ఓ జులపాల జుట్టు కవిగార్ని పట్టుకొచ్చేశారు. కవిగారు ప్రమీలార్జునీయం, కాంభోజరాజు కథల్లాంటి చిత్రాలకు రాయగలరేమో కాని నేను తియ్యబోయే మహత్తర సాంఘిక చిత్రానికి ఆయన పనికిరాడని నాకు అర్థమైపోయింది.

'ఆయన కథ రాస్తే మన పిక్చరు 1970కి ముందు రిలీజు చెయ్యాలి. అది కుదరదు. కాబట్టీ, మనది సకుటుంబంగా చూసి ఆనందించాల్సిన చిత్రం గనుకా, సకుటుంబంగా కథ చర్చిద్దాం' అన్నాను.

'అవును – వాళ్ళూ వీళ్ళూ ఎందుకు – మనమే కథ రాద్దాం' అంది మా ఆవిడ ఉత్సాహంగా – 'ఇద్దరు కవలలు – చిన్నప్పుడే విడిపోయారు' అంది కథ ప్రారంభిస్తూ.

'ఇది వెయ్యి సినిమాల్లో ఉంది' అన్నారు కవిగారు జుట్టు పీక్కుంటూ.

'అంటే ఇది ఎవ్వర్ గ్రీన్ సబ్జక్టన్నమాట – మన సినిమాలో కూడా ఉండి తీరాలి – ఒకడు అడవిలో పెరుగుతాడు – ఒకడు నగరంలో పెరుగుతాడు' అన్నాను నేను అందుకుంటూ.

'ఇదీ వెయ్యి సినిమాల్లో ఉంది' అన్నారు కవిగారు మళ్ళీ జుట్టు పీక్కుంటూ.

కథ మెల్లిగా రూపు దిద్దుకొంటోంది.

'హీరోకి ఏక్సిడెంటవుతుంది – ఆకాశంలో వెడుతున్న దేవకన్య హీరోని కాపాడి ప్రేమిస్తుంది' అన్నాడు మా కుర్రాడు. వాడిది నా పోలికే. చదివేది ఎనిమిదో తరగతే కాని, ఈ వయసులో ఓ సినిమా డైరెక్టు చెయ్యగలిగిన మేధ వాడిది.

'ఆంజనేయస్వామి వారు విలన్తో క్లయిమేక్సు సీన్లో ఫైటు చేస్తారు – తోకతో విలన్ విమానాన్ని పైకెగరకుండా ఆపుచేస్తారు....' అన్నారు మావగారు హుషారుగా. స్టంటు సీన్లు రాయడంలో ఆయనకి ఆయనే సాటి.

'రామరావణ యుద్ధం తర్వాత హనుమంతుడు పనిలేక సినిమాల్లో ఎక్స్ట్రా రోల్స్ వేస్తున్నాడా?' అన్నారు రమణమూర్తిగారు వెటకారంగా.

రెండు గంటల చర్చ తర్వాత కథ పూర్తి చేసి లేవబోతుంటే, 'నాకో ఆరడుగుల తాడిప్పిస్తారా?' అనడిగారు చివరన కూర్చున్నాయన నీరసంగా. ఈ బట్టతలాయన ఎవరో, ఎందుకొచ్చారో నాకు అర్థం కాలేదు.

'ఎవరు మీరు?' అనడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

'కవిగాణ్ణి'

'అదేవిటి – జులపాల జుట్టు....'

'మీ కథ విని జుట్టు పీక్కుని ఇలా అయిపోయాను – ఆరడుగుల తాడిప్పించండి – ఉరేసుకుని ఛస్తాను' అన్నారాయన దుఃఖంగా.

గొప్ప రచయితలతో వచ్చిన చిక్కే ఇది. రాట్నంమీద ఈగ తన మూలానే రాట్నం తిరుగుతోంది అనుకుంటుందిట. ఈ కవులు కూడా అంతే. సినిమాకి తమ కథ ముఖ్యమనుకుంటారు. కథా కాకరకాయా ఏవీలేని వందల సినిమాలు రజతోత్సవాలు చేయించుకున్నా వీళ్ళకి అర్థం కాదు.

కథ, స్క్రీన్ ప్లే, సంభాషణలు పూర్తిచేసి, 'ఇప్పుడు పాటలు రాయిద్దాం' అన్నాను ఉత్సాహంగా.

'నీదంతా తలకిందులు వ్యవహారంలా ఉంది – అసలు డైరెక్టరు లేకుండా ఇవన్నీ ఏవిటి?' అన్నారు రమణమూర్తిగారు.

'మనవే అంతా తయారుచేసి డైరెక్టరుకిద్దాం – డైరెక్టరు చేసేదేవుంది?'

'మావకి తగ్గ అల్లుడివి దొరికావు – ఖర్మ'

'ఎవరిచేత రాయిద్దాం పాటలు?' అన్నారు మావగారు.

'ఇంకెవరు? వన్ అండ్ ఓన్లీ వన్ బూతుల అప్పారావు' అన్నాను నేను.

అప్పారావూ, నేనూ కలిసి చదువుకున్నాం. ఆ తర్వాత వాడు సినిమాల్లో చేరి సినిమా పాటల రచయితగా పెద్ద పేరు తెచ్చుకున్నాడు. వాణ్ణిప్పుడు అంతా బూతుల అప్పారావని అభిమానంగా పిలుస్తారు.

'ఒరే – నా సినిమాకి పాటలు రాసి పెడతావా?' అప్పారావుని అడిగాను.

'ఏ వన్ సూపర్ హిట్ పాట రాస్తా – ముందు కొంచెం మూడ్ రానీ' అంటూ మందు సీసా తీశాడు.

'అప్పారావు సినిమా పాటలు రాస్తున్నాడు – ఆడవాళ్ళూ, పిల్లలూ ఇంట్లో ఉండకూడదు – వెళ్ళిపోండి' అని మా ఆవిణ్ణి, పిల్లాడిని తరిమేశాను. మా మావగారు, రమణమూర్తిగారూ, నేనూ మిగిలాం.

అప్పారావు సీసా మూత తీసి లాగించడం మొదలు పెట్టాడు. సగం ఖాళీ అయ్యేటప్పటికి నిషా అందుకుంది గురుడికి. లేచి మావగారి ఎదురుగా నిలబడి, బల్లమీద గట్టిగా గుద్ది, 'ఏవంటావ్?' అనడిగాడు కళ్ళెర్రజేసి.

'ఏవిటేవనడం?' అన్నారు ఆయన ఉలిక్కిపడి.

'నేను బూతుల అప్పారావునా?'

'అదే కదా నీ పేరు?' అన్నారు మావగారు టాక్ట్ లెస్‌గా.

'ఎవడు చెప్పాడు నీకు?'

మావగారు నా పేరు చెబుతారేమో, అప్పారావుగాడి చేత తన్నులు తినాల్సొస్తుందని కంగారు పడి, పెన్నూ, కాగితాలు తీసుకురమ్మని ఆయన్ని లోపలికి తరిమేశాను.

అప్పారావుకి ఎందుకనో మావగారంటే మొదటి చూపులోనే అయిష్టత ఏర్పడింది.

'ఎవడీ ముసలి బావురు పిల్లి?' అన్నాడు, మావగారు వెళ్ళిన వైపే తీవ్రంగా చూస్తూ.

'మా మావగారు'.

'మీ మావగారంటే నాకిష్టం లేదు'.

'ఎందుకని?'

'నాకు బావురు పిల్లులంటే ఇష్టం కాదు'.

అప్పారావు మళ్ళీ సీసా అందుకున్నాడు – 'బూతుల అప్పారావుట – ప్రబంధాల్లో బూతుల్లేవా? పండితుల కర్థవయ్యేలా బూతులు రాయడం తప్పు కాకపోతే, పామరులకి అర్థవయ్యేలా పచ్చి బూతు రాయడం తప్పెలా అవుతుంది? నేను ప్రజా కవి పెద్దనని – బూతుల అప్పారావుట – అంతా ఛీ... ఛీ... అనే వాళ్ళే– అంతా శ్రీవైష్ణవులే కాని బుట్టలో రొయ్యలు....' – రొయ్యలనగానే అప్పారావు గాడి దృష్టి లోపల్నుంచి పెన్నూ, కాగితాలూ తీసుకొస్తున్న మావగారి బారెడు మీసాల మీద పడింది.

'నాకు రొయ్యలంటే ఇష్టం కాదు' అన్నాడు వాడు ఆయన దారికి అడ్డు నిలబడి, ఆయన మీసాలకేసి తీవ్రంగా చూస్తూ.

ఆయనకి వాడు మాట్లాడుతున్నదేవిటో అర్థం కాక తెల్ల మొహం వేశారు.

'నాకు బావురు పిల్లులంటే ఇష్టం కాదు' అన్నాడు అప్పారావు ఇంకొంచెం గట్టిగా.

'బావురు పిల్లులు, రొయ్యలు నీకిష్టం కాకపోతే నన్నేం చెయ్యమంటావ్?'

'బావురు పిల్లులు, రొయ్యలు నా కంటపడితే ఏం చేస్తానో తెల్సా?'

'ఏం చేస్తావ్?'

'తుపాకీతో... ధాం ....ధాం... అని పేల్చేస్తా'

'పేల్చేయ్ – పీడ విరగడైపోతుంది' అన్నారు మావగారు విసుగ్గా, రానున్న ప్రమాదం గుర్తించక.

'పేల్చేమంటారా?' అన్నాడు అప్పారావు పెన్ను పిస్టల్ లా పట్టుకుని గురిచూస్తూ.

'పాటాలేదు – పాడూ లేదు. ఈ బావురు పిల్లులు, రొయ్యల గోలేవిటయ్యా' అని తల పట్టుకుని కుర్చీలో కూలబడిపోతున్న మావగార్ని లేవదీసి, మళ్ళీ లోపల గదిలోకి పంపించేసి, పిలిస్తే కాని రావద్దని హెచ్చరించి, అప్పారావుని శాంతింపజేసి, పెన్నూ కాగితాలు ఇచ్చి, 'పాట రాయరా బాబూ' అని బతిమాలాను.

'ఏ పాట?'

'సినిమా పాట'

'సినిమా పాటేలే – కథ, సందర్భం, సీను ఏవిటి? సన్నివేశానికి తగిసట్లు పాటరాయాలి గదా'

'పాట రాయడానికి సీనెందుకు గురూ – బాబ్డ్ హెయిర్ చిన్నది 'నా వాలుజడలో మల్లెపూలు....' అనీ, స్కర్టు వేసుకున్న హీరోయిన్, 'ఎగిరే నా పైట.... ' అని ఎన్ని సినిమాల్లో పాడలేదూ – నువ్వు లాగించు...'

'పైట అంటే బ్రహ్మాండమైన మూడొొచ్చేసింది – ఓ పడవ పాట రాస్తా – కావాలంటే క్లబ్బులో పిక్చరైజ్ చేయించు'

అప్పారావు సీసా పూర్తిచేసి, కలం పుచ్చుకుని మూడు లైన్లు చక చక గీసి పడేశాడు – 'పైరు గాలొచ్చి పైట లేపింది – కొండగాలొచ్చి కోకలేపింది మావా....'

'ఏవిటీ పాట – కొంచెం ఇబ్బందిగా ఉంది వినడానికి' అన్నారు రమణమూర్తిగారు నా చెవిలో మెల్లిగా.

రెండు నిమిషాల్లో అప్పారావు పాట పూర్తి చేసి 'ఇంక.... నే వెళ్ళి.... రానా...' అన్నాడు.

'ఇంకోపాట రాయాలి – వేంకటేశ్వరస్వామి మీద – హీరోయిన్ హీరోని రక్షించమని పాడుతుంది – ఇంకో సీసా తెప్పించనా?'

'త... తప్పు... త.... తప్పు....' – లెంపలేసుకుని స్వామివారికి నమస్కరిస్తూ అన్నాడు – 'మ...మ్మ....జ్జిగ... తెప్పించు....'

'మీ మావ ఆంజనేయస్వామి వచ్చి ఫైటింగ్ చేస్తాడని చెప్పాడు కదా – నువ్వేంటి వేంకటేశ్వరస్వామి మీద పాట రాయిస్తున్నావు?' అన్నారు రమణమూర్తిగారు తల గోక్కుంటూ.

'హీరోయిన్ వేంకటేశ్వరస్వామినే ప్రార్థిస్తుంది – ఆయనకి తీరిక లేక ఆంజనేయస్వామి వారిని పంపిస్తారు ఫైటింగుకి'

మూడు గ్లాసుల మజ్జిగ తాగి ఏడవడం మొదలు పెట్టాడు అప్పారావు.

'ఎందుకురా బాబూ ఏడుస్తున్నావు?' అనడిగారు రమణమూర్తిగారు కంగారుపడి.

'వాడు భక్తిపాటలు రాసే మూడ్ తెచ్చుకుంటున్నాడు – వాణ్ణి డిస్టర్బు చెయ్యకండి' అన్నాను నేను.

'ఎల్లాంటోణ్ణి ఎలా అయిపోయాను?' – అప్పారావు ఏడుస్తూ మొదలు పెట్టాడు.

'మందార మకరంద మాధుర్యమున దేలు లాంటి అందమైన పజ్జాలు రాసినోణ్ణి – ఇవాళ బూతుల అప్పారావునై పోయాను'

'భాగవతం నువ్వు రాశావా?' - రమణమూర్తిగారు తెల్లబోయి అడిగారు.

'నేనే - బమ్మెర పోతన పేరెప్పుడూ విన్లేదా?'

'వీడి వ్యవహారం చూస్తే భారతం కూడా నేనే రాశాననేట్లున్నాడు' అన్నారు రమణమూర్తిగారు.

'లేకపోతే - మీరు రాశారా?' అని అప్పారావు ఆయనతో పోట్లాట పెట్టుకోబోతుంటే శాంతింపజేసి మళ్ళా కూర్చోబెట్టాను. వాడు పాట పూర్తిచేసి మళ్ళీ సీసా అందుకున్నాడు. ఇంక వీడిని పంపించెయ్యడం మంచిదని టాక్సీ పిలిపించాను.

'బెస్టాఫ్‌లక్ - నీ పిక్చరెల్లా ఏడ్చినా మన పాటకి ఆడుతుంది వందరోజులు- గారంటీ- గుర్నాథాన్ని మ్యూజిక్ డైరెక్టరుగా పెట్టుకో - చాకులాంటాడు - చవకలో చేస్తాడు - అన్నట్లు మీ మావగారేరీ?' అన్నాడు అభిమానంగా.

'అప్పారావు వెళ్ళిపోతున్నాడు' అని కేకేశాను. మావగారు హడావిడిగా లోపల్నుంచి పరిగెట్టుకొచ్చారు వీడ్కోలు చెప్పడానికి. ఆయన కంట పడగానే అప్పారావు మూడ్ మళ్ళీ మారిపోయింది. రెండడుగులు ముందుకేసి, ఆయన ఎదురుగా నిలబడి, మొహంలో మొహం పెట్టి చూస్తూ, 'నాకు బావురు పిల్లులంటే ఇష్టం కాదు' అన్నాడు సీరియస్‌గా.

'ఇది చెప్పడానికా నన్ను పిలుస్తా?' అన్నారు మావగారు తెల్లబోయి.

'ఇంకోటి కూడా చెప్పాలి' - అప్పారావు ఆయన మీసాల కేసి కన్నార్పకుండా చూస్తూ అన్నాడు- 'నాకు రొయ్యలంటే ఇష్టం కాదు'

అప్పారావుని బలవంతంగా టేక్సీలోకి గెంటి తలుపేసేశాను. టేక్సీ కదులుతుంటే వాడు అద్దం కిందికి దింపి తల బయటికి పెట్టి అరిచాడు - 'రొయ్య మీసాల బావురు పిల్లుల్ని.... టుపాకీతో.... ధాం.... ధాం....'

'గొప్పవాడే దొరికాడు నీకు' అన్నారు మావగారు తలపట్టుకుంటూ.

అతని కంటె ఘనుడు గుర్నాథం పూర్వాశ్రమంలో - అంటే సంగీత దర్శకుడిగా అవతరించక ముందు - గిన్నెలకి మాట్లేసేవాడుట. ఈస్టు, వెస్టూ - రెండూ కలిపేసి బెస్టు ట్యూన్లు తయారు చేస్తాడుట. సుత్తి తీసుకుని ఇంట్లో గిన్నెలు, పళ్ళేలూ, డబ్బాలూ మోగిస్తూ, ట్యూన్‌లు వినిపించాడు. ఆ ట్యూన్లు విని రమణమూర్తిగారు పిచ్చికోతిలా గంతులేశారు. మావగారు ఆస్ప్రిన్ మాత్ర కోసం పరిగెట్టారు. మా కుర్రాడు మాత్రం టేబులెక్కి పొత్తి కడుపుమీద చెయ్యేసి, పిర్రలు కదుపుతూ, మైఖేల్ జాక్సన్‌లా డాన్సు చెయ్యడం మొదలు పెట్టాడు.

'శిశుర్వేత్తి, పశుర్వేత్తి అన్నారు – అందుకనే' అన్నాడు గుర్నాథం మా కుర్రాడి డాన్సు చూసి ముచ్చటపడి.

'మొదటిదేమోకాని మీ సంగీతం రెండో కేటగిరీకి బాగా నచ్చుతుందిలెండి' అన్నారు రమణమూర్తిగారు.

అప్పారావు గాడూ, గుర్నాథం అలా అదరగొట్టడంతో నా మీదా, నా స్నేహితులమీదా మావగారికీ, రమణమూర్తిగారికీ అంత మంచి అభిప్రాయం ఏర్పడినట్లు కనుపించలేదు. దర్శకుడి విషయంలో నన్ను సంప్రదించకుండానే ఓ ఆర్టు ఫిల్ము డైరెక్టరుగారిని తోలుకొచ్చేశారు ఇద్దరూ.

ఆయన పైజమా లాంటి పాంటూ, లాల్చీలాంటి చొక్కా వేసుకున్నాడు. ఆయన చొక్కాకి సంచీ అంత జేబుంది. ఆ జేబునిండా కాగితాలూ, పెన్నులూ, పెన్సిళ్ళూ కుక్కాడు. మెళ్ళో నల్లపూసల గొలుసుకి కళ్ళజోడు వేళ్ళాడుతోంది. ఆయన కళ్ళు రాబోయే ఎవార్డుల గురించి కలలు కంటున్నట్లు ఎక్కడో దూరతీరాలకు చూస్తున్నాయి.

ఈయన తీసిన సినిమా చూశాను. అందులో ఓ పది డైలాగులంటాయేమో. హీరో లారీ నడుపుతుంటాడు. ఓ చిన్నపల్లెలో, రావిచెట్టుకిందున్న ఓ బడ్డీ కొట్టు దగ్గర లారీ ఆపి టీ తాగుతుంటాడు. వాడు ట్రిప్పులో వచ్చినప్పుడల్లా హీరోయిన్ టీ కలిపి తీసుకొచ్చి వాడికిస్తుంది కళ్ళల్లోకి చూస్తూ. వాడు హీరోయిన్ కేసి చూస్తూ కప్పు టీ, చప్పుడు చేస్తూ, ఓ రీలంతా తాగుతాడు. అలా ఆరేడు రీళ్ళు చప్పరించేశాకా వాడి లారీ ఓ రోజు కొండమీంచి బోర్లా పడిపోతుంది. హీరోయిన్ టీ కప్పు పట్టుకుని రావిచెట్టు కింద అలాగే నిలబడి ఉంటుంది. క్లోజప్పులో టీ కప్పు తెరంతా కనుపించి, మెల్లగా లాంగ్ షాట్లోకి మారిపోతుంది. ఆ తర్వాత అంతా నిశ్శబ్దమైపోతుంది – అదీ సినిమా.

ఆ సినిమాకి అమెరికాలోనో, ఎక్కడో ఏదో ఎవార్డు వచ్చిందట. వాళ్లకి మన దరిద్రం చూడడం సరదా అని నా ఉద్దేశం. మన పెంటకుప్పలు, పేడతట్టలు చూసి 'ఆహా – ఎంత ఆర్టిస్టిక్‌గా తీశారు దరిద్రాన్ని' అని సంతోషించి ఎవార్డిచ్చేస్తారు వాళ్ళు. అంత కళాత్మక హృదయంతోనూ హత్యలు, ఆత్మహత్యలు, యుద్ధాలు, టీవీలో – లైవ్ – చూస్తారట వాళ్ళు.

వాళ్ళ సంగతలా ఉంచి, ఇక్కడి ప్రేక్షకుడికి వాడిచ్చే పది రూపాయలకి విందుభోజనం లాంటి వినోదం – అందమైన అమ్మాయిలు, అబ్బాయిలు, డాన్సులు, పాటలు, సెక్సూ, ఫైట్లూ – ఆల్ ఇన్ వన్ ఎంటర్ టెయిన్మెంటు కావాలి. అజీర్తి చేస్తే

అల్లపురసం తాగినట్లు మయమయాన శంకరాభరణం లాంటి సినిమాలు కూడా చూస్తాడు కాని, వాడు సినిమాకి వచ్చేది రెండుగంటల రంగుల కల కోసం. అల్లాంటి వాడి దగ్గర పదిరూపాయలు కొట్టేసి, ఆర్టు పేరుతో బోరేస్తే అది ఎటువంటి హింసాత్మక విప్లవాలకు దారి తీస్తుందో ఆర్టు ఫిల్ము డైరెక్టరు గారికి తెలియక పోయినా, హాలు మేనేజరుగారికి తెలిసొచ్చింది ఆ రోజు.

'సమాప్తం' అని రాకుండా లైట్లు వెలిగితే - గంట సినిమాయే కదా అవుతా, ఇంటర్వెల్లనుకుని, జనాలు టీ తాగొచ్చి మళ్ళీ కూర్చున్నారు. ఆపరేటరు డబ్బా బోర్లించి చూపించి, 'సినిమా అయిపోయింది' అన్నాడు. 'రెండు గంటల సినిమాకి డబ్బులు తీసుకుని గంటలో పొమ్మంటే కదిలేది లేదు. హీరో వచ్చి ఇంకో ఆరు కప్పుల టీ తాగితే కాని కదలం' అన్నారు జనం మొండిగా.

ఆ హాలు మహారాజపోషకుడిగా మేనేజరుతో నాకు బాగా పరిచయం ఉంది. సినిమా అయిపోయాకా మేనేజరు ఆఫీసులో టీ తాగుతూ సినిమా మంచి చెడ్డలు- మంచేవిటి నా తలకాయ ఆ సినిమాలో - మేనేజరుతో చర్చిస్తున్నాను ఆ సమయంలో. ఆయన మన అభిప్రాయాలకు చాలా విలువిచ్చి గౌరవిస్తాడు.

బయట గోల జరుగుతుంటే, ఏవిటో అని మేనేజరు లేచి బయటకు వెళ్ళి 'లారీ బోల్తాపడి హీరో చచ్చిపోయాడు కదా - చచ్చిపోయినవాడు టీ ఎలా తాగుతాడు' అన్నాడు.

'చచ్చిపోయినవాడు టీ తాగడా?' అనడిగారు జనం అమాయకంగా మొహం పెట్టి.

'తాగడు'

'అయితే, ఈ కప్పు టీ అలాగే ఉండి పోతుంది' అన్నారు జనాలు, శాంతియుతంగా మేనేజరు చేతిలోని కప్పు అందుకుని గోడమీద పెట్టి. మేనేజరుకి జనవంటున్నదేవిటో మొదట అర్థం కాలేదు కాని, అర్థమైనాకా, 'నరసింహం గారండోయ్' అని ఆర్తనాదం చేస్తూ నా దగ్గరకు పరిగెట్టుకొచ్చాడు.

'నరసింహంగారూ - జనం హాలు అంటించేసేటట్లున్నారు - ఏం చెయ్యమంటారు - పోలీసుల్ని పిలుద్దామా' అన్నాడు కంగారుగా.

'పోలీసులొద్దు' - నరసింహంగాడిది పీనట్ బ్రెయినని అంతా అనుకుంటారు కానీ, మన బుర్ర ఒకోసారి పాదరసంలా పరిగెడుతుంది - 'పక్క హాల్లో ఇంగ్లీషు సినిమా ట్రెయిలర్లు, యమా హాట్ సీన్లున్నవి, అరడజనున్నాయి. అవి తెప్పించి

చూపించండి – ఈ లోగా సబ్బులు లాగించండి – జనం సంగతి నే చూస్తాను' అన్నాను లేస్తూ.

జనాలు రాళ్ళూ, రప్పలూ తీసుకుని హాలుకి మంగళహారతి పాడెయ్యబోతుంటే నేను, 'కామ్రేడ్స్' అనరిచాను. మీరు గమనించారో లేదో ఎత్తుమీద నిలబడి, గొంతెత్తి అరిచేవాణ్ణి మాబ్ ఆలోచన లేకుండా అనుసరిస్తుంది. నేను గోడెక్కి అలా గట్టిగా అరవగానే నన్నొక లీడరుగా గుర్తించి జనం ఆగిపోయారు. విప్లవం అయిదు నిమిషాలు వాయిదా వేసి హాల్లోకి నడవమని చెప్పాను. కిందనుంచి ఎవడో, 'ఇంక్విలాబ్...' అనరిచాడు. '.....జిందాబాద్' అని నినాదాలిస్తూ జనం హాల్లోకి పరిగెట్టారు.

మళ్ళీ హాలు చీకటవడంతో జనం నిశ్శబ్దమైపోయారు. వాళ్ళ అభిమాన తార స్నానాలగదిలోకి నడుస్తూ, తన సౌందర్య రహస్యం వెల్లడించబోతుంటే, ఎవడో 'వద్దు' అనరిచాడు. అది పెద్ద గోలగా మారకముందే రెండో ప్రొజెక్టరులోంచి మొదటి ట్రెయిలరు పడింది. అంతే – చీమ చిటుక్కుమన్న శబ్దం వినిపిస్తే ఒట్టు – ట్రెయిలరు తర్వాత ట్రెయిలరు – రెండేస్సార్లు చూపించి లైట్లు వెయ్యగానే జనమంతా ఈలలేస్తూ, గోలగా మేనేజరు ఆఫీసు వైపుకి పరిగెట్టుకొచ్చారు.

'మళ్ళా తన్నడానికొస్తున్నారేవిటి గురూగారూ' అన్నాడు మేనేజరు కంగారుగా.

'కాదు – మీకు అభినందనలు తెల్పడానికి' అన్నాను వాళ్ళ చేతుల్లో పూలదండలు చూపించి.

ఈ కథంతా వివరించి. – 'ఈయన డైరెక్టు చెయ్యడం నాకిష్టం లేదు. ఈయన ఎవడికీ అర్థం కాకుండా ఫిల్ము తీస్తాడు – ఎవడికీ అర్థం కాకపోతే అది గొప్ప ఫిల్మ్ అని జడ్జీలు అవార్డులిచ్చేస్తారు. మనం మాత్రం క్షవరవయ్యి తిరపతిలోనో, సింహాచలంలోనో మెట్ల దగ్గర అడుక్కు తినాలి – ఆపైన మీ ఇష్టం' అన్నాను.

రమణమూర్తిగారికీ, మావగారికీ, ఆ దృశ్యం ఆర్ట్ ఫిల్ము దృశ్యంలా చేదు చేదుగా అనిపించింది కాబోలు – కొంచెం కంగారు పడ్డారు. 'ఆలోచించి చెబుతాం' అని ఆర్టు ఫిల్ము డైరెక్టరుగార్ని పంపించేసి, 'మరి డైరెక్షను ఎవరికిద్దాం?' అనడిగారు.

"డైరెక్టరుదేవుంది? 'ఏక్షన్', 'కట్' అనరవడం, నోట్లో విజిల్ పెట్టి ఈలెయ్యడం – అంతే కదా. ఎవరో ఎందుకు? నేనే చేస్తా," అని జేబులోంచి విజిలు తీసి, నోట్లో పెట్టి, గట్టిగా ఈలేశాను. నేను అలా ఈలేశానో లేదో, మావగారూ, రమణమూర్తిగారూ, కళ్ళు తిరిగి ధన్ మని కిందపడిపోయారు. ఇద్దరికీ తమాషాగా ఒకేసారి హార్టెటాక్ వచ్చిందేవిటా అని నేను ఆశ్చర్యపోతుంటే ఇద్దరూ చెరో కాలూ గట్టిగా పట్టుకున్నారు.

'పెద్దవారు – మీరు నా కాళ్ళు పట్టుకోవడం నాకు ఆయుఃక్షీణం – నా కేదైనా అవుతే మన పిక్చరు మొదలుకాకుండానే ఆగిపోతుంది' అని లేవదీశాను ఇద్దర్నీ.

'నువ్వు మాకో మాటివ్వాలి' అన్నారు ఇద్దరూ ఏక కంఠంతో, దీనంగా చేతులు జోడించి నమస్కరిస్తూ – 'నువ్వు కథ, స్క్రీన్ ప్లే, మాటలు, పాటలు, సంగీతం – అన్ని వ్యవహారాలు చూసి అలిసిపోయావు – నువ్వు డైరెక్టు చెయ్యలేవని కాదు – చెయ్యగలవు – కాని ఇంత బరువు నీతల మీద పెట్టడం అంత మంచిది కాదు– మెదడు దెబ్బ తినొచ్చు– ఇంక ఈ రోజునుంచీ వ్యవహారాలన్నీ మా కొదిలేసి నువ్వు విశ్రాంతి తీసుకో – నువ్వు స్టూడియోలో అడుగు పెట్టొద్దు' అన్నారు ఇద్దరూ ప్రార్థిస్తూ.

'అడుగు పెట్టరు' అంది మా ఆవిడ కలుగజేసుకుంటూ. నన్ను ఏ హీరోయిన్నో ఎగరేసుకుపోతుందని మా ఆవిడ భయం.

'సరే – అలాగే కానివ్వండి – నిర్మాణత నేను చూస్తాను'.

'నిర్మాణత ఏవిటి?'

'అంటే ఏవిటో నాకూ తెలియదు – టైటిల్సులో చూస్తుంటాను – చెక్కుల మీద సంతకం చెయ్యడం అన్న అర్థంలో వాడాను'.

మా మావగారు శబరిమలైలోనో, తిరుపతిలోనో గుండు కొట్టించి, రుద్రాక్షమాలలు ధరించి, భక్తిశ్రద్ధలతో సినిమా నిర్మాణ కార్యక్రమం ప్రారంభించారు. నేను మాత్రం స్టూడియోలో అడుగు పెట్టలేదు. అడుగు పెట్టలేదంటే నన్ను అడుగు పెట్టనివ్వలేదన్నమాట. దర్శకుడు, నటీనటుల ఎంపిక, నిర్మాణం – అంతా మావగారూ, రమణమూర్తిగారు చూశారు. నేను నిర్మాణత మాత్రం చూస్తున్నాను. మూణ్ణెల్ల తర్వాత మావగారు ఓ రోజు మొహం వేళ్ళాడేసుకొచ్చి, 'ఆరు రీళ్ళయింది,' అన్నారు దిగులుగా.

మా కాలేజీ క్రికెట్ టీంలో చిట్టిపంతులని ఓ బాట్స్‌మన్ ఉండేవాడు. వాడి రికార్డు అయిదు రన్నులు. మా మావగారిది కూడా చిట్టిపంతుల రికార్డులాగే ఉంది. ఆరు సంఖ్య దాటడం లేదు.

'ఇప్పుడేం చేద్దాం? మన దగ్గరున్నదంతా అయిపోయింది' అన్నారు మావగారు.

'మీ ఇంట్లో అటక ఉందా?' అనడిగారు రమణమూర్తిగారు.

'ఉంది – ఏం' అన్నాను.

'ఈ ఆరు రీళ్ళూ కూడా అటకెక్కించేద్దాం – మావకి మావ – అల్లుడికి అల్లుడు' – రమణమూర్తిగారు చిందులు తొక్కడం మొదలెట్టారు.

వాళ్ళ మాటలు వింటూ పరధ్యానంగా టీవీ చూస్తున్నాను. ఏదో సైన్స్ ఫిక్షన్ సీరియల్ వస్తోంది. విలన్ హీరోని, చేటలా ఉన్న అంతరిక్ష నౌక ఎక్కి తరుముకొస్తుంటే, హీరో ఓ కొండపక్కనుంచి మెల్లిమెల్లిగా తప్పించుకుపోతూ అంతరిక్షంలోకి ఎగిరిపోతాడు - ఆ సీను చూస్తున్న నా బుర్ర మళ్ళీ పాదరసంలా పరిగెట్టింది.

'ఐడియా'

'ఏవిటి?'

'మన సినిమాలో మాగ్నెటిక్ కొండ ఒకటుంటుంది'

'పిక్చరాగిపోయిందంటే నీకు మతి చలించలేదు కదా' అన్నారు మావగారు అనుమానంగా.

'మతి చలించేది మన సినిమా ప్రేక్షకులికి - మన సినిమాలో ఓ మాగ్నెటిక్ కొండ ఉంటుంది. ఆ మాగ్నెటిక్ శక్తి కొండ దగ్గరికి వచ్చిన వాళ్లని కాలంలో ముందుకో వెనక్కో - మన కథ అవసరాన్నిబట్టి - విసిరేస్తుంది....'

'కాపీ' అనరిచాడు టీవీ చూస్తున్న సుపుత్రుడు.

'ఏవిటి కాపీ?'

'టీవీ సీరియల్ నుంచి నాన్న కాపీ కొట్టేస్తున్నాడు'

'మాగ్నెటిక్ కొండేవిటి? నాకేం అర్థం కావటం లేదు' అన్నారు మావగారు.

'నాకూ అర్థం కావడం లేదు. అయినా ఫరవాలేదు. సినిమాలకి, సస్పెన్స్ నవలలకీ అర్థంపర్థం అక్కర్లేదన్నారు పెద్దలు. నా సినిమాలో హీరో ఆ కొండ దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు స్లోమోషన్లో చూపించి, సస్పెన్సు మ్యూజిక్ కొట్టాలి. ఆ తర్వాత స్పెషల్ ఎఫెక్ట్స్.... నా హీరో మీ చిత్రంలో కాంతారావుగారిలా మారిపోతాడు.... మధ్యలో రమణమూర్తిగారి పౌరాణికం.... నా ఆరు రీళ్ళు, మీ ఆరు రీళ్ళు, ఆయన రెండు రీళ్ళు - మొత్తం 14 రీళ్ళు - సినిమా పూర్తయిపోతుంది'

'ఇది పిచ్చికి పరాకాష్ఠ' అని గంతులేశారు రమణమూర్తిగారు. మరుక్షణంలో అటకమీదకంటే సినిమా ఏదో విధంగా హాల్లో పడడం మంచిదనుకున్నారేమో 'ఏడవండి' అని పెర్మిషనిచ్చేశారు.

మొత్తం మూడు కథలూ జాయిన్ చేసి, పేచ్ వర్కు చేసి, సినిమా రిలీజ్ చేశాం. మొదటి రోజు, మొదటి ఆటకి ఆడియన్సు రియాక్షన్ ఎలా ఉంటుందో చూడ్డానికి వెళ్ళాను.

నాది రంగుల సినిమా, హీరో మోటారు సైకిలు మీద వెడుతూ, మాగ్నెటిక్ కొండ దగ్గరకొచ్చి - హీరో కాంతారావుగారిలానూ, మోటారు సైకిలు గుర్రంలానూ మారిపోయి అక్కడ నుంచి మావగారి నలుపు-తెలుపు సినిమా. మళ్ళీ కాంతారావుగారు రాజనాలగార్ని తరుముతుంటే - మాగ్నెటిక్ కొండ - రాజనాలగారు కొండచాటునుంచి వస్తూ రంగుల విలన్‌గా మారిపోయి హెలికాప్టరెక్కి సముద్రం అడుక్కి పారిపోతారు.

మధ్యలో రమణమూర్తిగారి పౌరాణికం....

'ఆంజనేయా - నీవు కలియుగమున భూలోకమునకు బోయి దుష్టశిక్షణా, శిష్ట రక్షణా గావింపవలయు' అంటారు కాంతారావుగారు.

'తమరు కలియుగమున అవతరించరా ప్రభూ?'

'అవతరించము - కలియుగాంతము వరకూ మాకు కొన్ని ముఖ్య కార్యములున్నవి' అంటూ కాంతారావుగారు చిరునవ్వుతో రాజశ్రీ గారి వంక అర్థవంతంగా చూస్తారు. ఆవిడ చిరుసిగ్గునభినయిస్తుంది. ఆంజనేయస్వామి అలాగే కదలకుండా నిలబడుంటే, కొంచెం కనుబొమలు ముడిచి,

'ఏవి ఆంజనేయా! యోచించుచున్నవాడవు?' అంటారు కాంతారావుగారు.

'కలియుగాంతము వరకు నిన్ను ఎడబాసి యుండవలెనని సందేహించుచున్న వాడ! అయినను - అంబుధులింకుగాక... నీ నమ్మిన బంటు నీయాజ్ఞ నతిక్రమించునే.... మదీయ వాల గదా ఘాతముల దుర్బుద్ధుల మదమణంచి రామరామ శ్రీరామ రామయని నీ పదాంబుజంబుల శరణంబు వేడునట్లు జేయనే' అని ఓ పద్యం లాగించి, 'ఇదియె బోవుచున్నవాడ - జై శ్రీరామ్' అంటూ రమణమూర్తిగారి సినిమానుంచి ఆంజనేయస్వామి వారు మాయమై, నా సినిమాలో నీటి అడుగున విలను గుహలో ప్రవేశించి.... జనాలు మతిపోయి చూడసాగారు.

ఏ మాటకామాటే చెప్పుకోవాలి - అప్పారావు గాడి కొండగాలిపాట సూపర్ హిట్. గాయకురాలు, 'లంగా - రెత్తర మావా' అన్న పదంలో 'ర' కారం మింగేసి అద్భుతంగా పాడింది, పిక్చరైజేషనూ అంత గొప్పగా ఉంది. హాల్లో గోలకి కప్పు కూలిపోతుందేమోనని భయం వేసింది కూడా.

మొదటి ఆట అయ్యాకా జనాలు ఈలలేసుకుంటూ బయటకు పరిగెట్టి రెండో ఆట క్యూలో నిలబడ్డారు.

మూడు తరాలను ఉర్రూతలూగించే సరికొత్త కథా సంవిధానంతో ఆరెన్నెమ్ వారి అపూర్వ సృష్టి 'అమృతహస్తం' అని పబ్లిసిటీ ఇచ్చాం. నిజంగా మూడు తరాల వాళ్ళూ సినిమా చూడ్డానికొచ్చారు.

పెప్సీతరం నా రంగుల సినిమా చూసి ఈలలేసి, గోలచేసి, కుర్చీలెక్కి బ్రేక్ డాన్సు చేసేది. మధ్యతరం వాళ్ళు మావగారి సినిమా చూసి – 'అసలు రాజశ్రీ లాంటి అందగత్తెలు ఈ కాలంలో ఎక్కడండీ? కీళ్ళవాతం వచ్చిన వాడిలా కాళ్ళూ చేతులూ ఈడుస్తూ డాన్సు చేసే హీరో – పనసకాయ డిప్ప నెత్తిమీద బోర్లించినట్లు హెయిర్ స్టైయిలు, పాంటూ, షర్టూ, ఆడో మగో తెలియకుండా మేకప్పయి కాల్లో ముల్లు గుచ్చుకున్న కోతిలా గంతులేసే హీరోయిన్...ఛ....ఛ .... శృంగారం అభినయించాలంటే రాజశ్రీయే ఉండాలి' అని యవ్వనం గుర్తుకు తెచ్చుకుని ఆనందించేవారు. పౌరాణికం రాగానే తాతయ్యలు, బామ్మలు శ్రద్ధగా చూసి, రాముడో, కృష్ణుడో కనిపించినప్పుడల్లా నమస్కారాలు పెట్టేవారు. మళ్ళీ మన సినిమా రాగానే పెప్సీతరం... సినిమా సూపర్ హిట్టయింది. ఇరవై అయిదు సెంటర్లలో రజతోత్సవాలు చేయించుకుంది.

'బుర్రున్నవాడెవడూ ఈ సినిమా చూస్తాడనుకోలేదు' అన్నారు రమణమూర్తి గారు ఆశ్చర్యంగా.

'సినిమాలు ఎవరూ బుర్రతో చూడరు – కళ్ళతో చూస్తారు' అని వివరించాను నేను.

రజతోత్సవం అయిపోయాక మా యూనిట్ అంతకీ విందు ఏర్పాటు చేశాం.

'ఎలా ఉంది మన పాట' అన్నాడు అప్పారావు విందులో మందు లాగిస్తూ. సినిమా రిలీజయ్యాక వాణ్ణి కలవడం ఇదే.

'బ్రహ్మాండంగా ఉంది – అసలు నీ పాటకే వందరోజులాడిందని నా అనుమానం'.

'అనుమానవేవిటి నీ తలకాయ – నా పాటకే ఆడింది – నే ముందే చెప్పలా? ముసలి బావురుపిల్లి ఇంకా ఛీ.... ఛా.... అంటోందా, డబ్బులు లెక్కెట్టుకొంటోందా?' అని అప్పారావు మావగారి గురించి అడుగుతుంటే, 'నువ్విక్కడున్నావా? నీ కోసం అంతా వెతుకుతుంటే. త్వరగా నడు – ఫోటోలు తీయించాలి' అంటూ హడావిడిగా పరిగెట్టుకొచ్చిన మావగారు, అప్పారావుని చూసి ఉలిక్కిపడ్డారు. అప్పారావుగాడు –

మైనస్ మీసాలు, ప్లస్ గుండు, ప్లస్ రుద్రాక్షమాలల మావగారిని గుర్తుపట్టక, ఎక్కడో చూసినట్టుగా ఉందే అన్నట్లు బుర్ర గోక్కుంటూ ఆయనకేసే చూడసాగాడు.

అప్పారావు అలా బుర్ర గోక్కుంటుంటే సైలెంటుగా డిజాల్వు అయిపోకుండా, 'నువ్వా?' అన్నారు మావగారు దాకలా నోరు తెరిచి.

ఒలింపిక్ గేమ్సులో బాక్ జంప్ ఉందో లేదో కాని, ఉంటే మాత్రం మావగారికి గ్యారంటీగా గోల్డు మెడలొచ్చేసేది. అప్పారావుని గుర్తుపట్టి, ఆ షాక్ నుంచి తేరుకున్న వెంటనే, బోదురు కప్ప బాక్ జంప్ చేసినట్టు – బోదురు కప్పలు వెనక్కి గెంతవు, ఊరికెనే ఎఫెక్టు కోసం చెప్పాను, అంతే – ఆయన పదడుగులు వెనక్కు గెంతారు. అప్పారావు గాడు ఇంకా బుర్ర గోక్కుంటూ నాకేసి తిరిగి – 'ఎవరబ్బా.... మొహం ఎక్కడో చూసినట్టుగా ఉందే.... గుండు చేసిన బావురుపిల్లిలా' – బావురుపిల్లి అనగానే వాడికి కనెక్షన్ దొరికినట్లుంది – 'ఈయన మీ మావగారు కదూ?' అన్నాడు.

'మావగారే'

'మరి.... రొయ్యలేవీ.... రొయ్యలు చప్పరించేసి రుద్రాక్షమాలలు తిప్పుతోందా బావురుపిల్లి...' – మీసాలు తీసేసి, రుద్రాక్షమాలలు వేసుకుని, వేషం మార్చి, తనని అంత కష్టపెట్టినందుకు అప్పారావుగాడికి మావగారిమీద తెగ కోపం వచ్చేసింది.

'ఏహేయ్' అని ఓ పొలికేక వేసి, 'మీతో ఓ మాట చెప్పాలి' అని అరుస్తూ, ఆయన వెనకాలే తరుముకుంటూ పరిగెట్టాడు అప్పారావుగాడు.

'వ.... ద్దు.....' – 'ష్' మని శబ్దం చేస్తూ మావగారు బాణంలా దూసుకుపోయి మాయమైపోయిన క్షణం తర్వాత ఆయన సమాధానం మెల్లిగా గాలిలో తేలుతూ వచ్చింది.

(ఇండియా టుడే వార్షిక సంచిక 1995)